

§ 24.

I Tilfælde, der ikke falder ind under Bestemmelserne i § 20, kan der efter Invalideforsikringsraadets Bestemmelse ydes Rentenydere Hjælp af Invalideforsikringsfondens Midler til Sygebehandling, Oplæring samt til Anskaffelse og Vedligeholdelse af Båndager, kunstige Lemmer, Brillen og andre Hjælpemidler, herunder ogsaa Sygevoerne o. lign.

Endvidere kan der efter Raadets Bestemmelse af Invalideforsikringsfondens Midler udredes Beløb til Arbejdsmaskiner o. lign. til forsikrede og Rentenydere.

Ministeren for Sundhedsvæsen bestemmer Størrelsen af det samlede Beløb, som efter nærværende Paragraf kan komme til Udbetaling af Fondens Midler i Løbet af et Aar samt de nærmere Regler for Beløbenes Ydelse.

§ 25.

Naar en Kommune, efter at Begøring om Invalidere er fremsat, yder den paagældende Hjælp til Underhold inden Sagens endelige Afgørelse, kan Kommunen efter Anmeldelse til Direktøren for Sygekassevæsenet, saafremt der tilstaas Ansøgeren Invalidere, ved Rentens Anvisning forlange Hjælpen godtgjort af den Rentenyderen for Tiden indtil Anvisningsdagen tilkommende Rente, for saa vidt denne tilstrække kan; tilkendes der ham ikke Invalidere, opføres Beløbet som Fattigudgift, men har dog ikke for Modtageren de almindelige med Fattighjælps Modtagelse forbundne Virkninger, medmindre han har fremført vitterlig urigtige Oplysninger om sine i Betragtning kommende Forhold. Beløbet vil derhos efter de i Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9. April 1891 § 34 indeholdte Regler eventuelt kunne kræves tilbagebetalt til Kommunen.

Dersom der tilkommer en Invalidere rentenyder Rente for nogen Del af det Tidsrum, som ligger imellem Begøringens Indgivelse og Rentens første Anvisning, og han i dette Tidsrum har oppebaaret Aldersrente (Alderdomsunderstøttelse), bliver denne at fradrage i den ham for nævnte Tidsrum tilkommende Invalidere og at tilbagebetale vedkommende Kommune, der har udredt Aldersrenten (Alderdomsunderstøttelsen). Har Kommunen modtaget Refusion af den ydede Aldersrente (Alderdomsunderstøttelse) fra Forsørgelseskommunen eller Statskassen, vil det refunderede Beløb i saa Tilfælde være at tilbagebetale.

For saa vidt angaar invalidere forsikrede, som anbringes eller er anbragt for offentlig Regning paa en af de i Fattiglovens § 61 omhandlede Anstalter eller af en saadan Anstalt under dennes vedvarende Tilsyn hos private, drager Direktøren for Sygekassevæsenet Omsorg for, at den en saadan Person tilkommende Invalidere efter Omstændighederne udbetales til Dækning af de med nævnte Ophold forbundne Udgifter, medens det eventuelt tiloversblevne Beløb udbetales den paagældende selv (jfr. § 17, 6te og 7de Stykke, samt § 20, 4de Stykke).

Ved Anvendelsen af disse Regler bliver der, særlig hvor en Anbringelse, som nævnt, først er sket efter 1. Oktober 1921, at tage Hensyn til, hvorvidt den paagældende har Forsørgelsespligt overfor andre. I alle saadanne Tilfælde indhenter Direktøren Erklæring fra Bestyrelsen for vedkommende Opholdskommune, og Invalidere renten skal da fortrinsvis i Trangstilfælde anvendes til Fyldestgørelse af saadan Forsørgelsespligt.

For saa vidt det Beløb, der i Henhold til nærværende Paragraf, 3die og 4de Stykke, i det enkelte Tilfælde kan anvendes til Dækning af Udgifter i Henhold til Fattiglovens § 61, maatte overstige, hvad der efter de til enhver Tid gældende Regler paahviler Patienten selv eller i Trangstilfælde vedkommende Kommune at udrede, anvendes Restbeløbet til Nedsættelse af det eventuelle Statstilskud til Anbringelsen.